

венчаленъ; радостна свекърва двойка млада
посреща дома съ тяхъ, отвънъ при къщний прагъ;
тяхъ и презъ люлката на рожба първенакъ
прехвърлятъ: тъй се е отъ памтивекъ познало —
съ благословията на хляба отъ начало
което почва, то съ добъръ завършва край, —
и честь и благодать въ живота ще познай
тозъ който съ хляба е съдбата си захранилъ —
и съ вяра въ хляба е живота си забранилъ.

На подвигъ младите борци благослови
и тука хляба. Съ тяхъ презъ улици изви
нататъкъ изъ града и пръсна се народа.
А съ знамето напредъ и младия Войвода
на чело, свърнаха, съзвани на съветъ,
отбраните мъже и целий комитетъ
за у Дойчинови, където ги причака
приветния стопанъ, трапеза на чердака
приготвилъ зарадъ тяхъ.

Заглъхна, запустя
черковний дворъ широкъ, и волно затрептя
отново слънцето на плочите мермерни;
и цяла черквата, со стрехите си черни
и мъхавъ покривъ, вмигъ на пладнешкия смяхъ
въ лучите се смълча. Презъ двора тамо Влахъ,
кой знае за къде опътенъ, бавно мина
замисленъ свелъ глава, огледа се, отмина
къмъ горните врата и някъде се скри
нататъкъ; погнати, претрополяха три
деца. . . Изъ черквата, излезе Попъ Матей
сърдитъ и бързъ и сприхъ, а подиръ него ей
и двата попа се потътраха: разправя
все още нещо той, ту пуща, ту залавя
брада — и слушатъ го и клатятъ безъ отгьтъ
глава и двамата. А ето, тъкмо средъ
широкий дворъ, Младенъ нечакано застана